

Nr 2 2003 - Medlemsaktivitet

Tre dagar i Furudalsreviret gav spårarna nya insikter

Rovdjursförbundet Karolina Granath medger att det var svårare än väntat att lära sig känna igen olika rovdjursspår. Men vad gör det när stämningen är god runt lägerelden? Spårkurserna som Mats Rapp och Åke Aronson leder har blivit en populär tradition.

En spårningskurs har sedan flera år tillbaka arrangerats varje år i Siljansnäs i Dalarna för förbundets medlemmar. I februari var det dags igen för den populära kursen.

Under ledning av SRF:s eminenta spårare Mats Rapp och Jörgen Johansson fick deltagarna under några trevliga dagar vara med om att spåra i Furudalsreviret. På kvällstid samlades alla för teori.

Vi fick också besök av Viltskadecenters Åke Aronson som förutom att berätta om spårning, också bjöd oss på senaste nytt från beståndsovervakningen av varg.

Första kvällen gick Mats Rapp igenom baskunskaperna i spårning, bland annat de olika gångarterna: gång, trav, galopp och språng. I vilken följd sätter djuren tassarna och vad ligger spårängden på ungefär i de olika gångarterna? Många frågor blev det.

NATURLIGTVIS MÅSTE man lära sig att se skillnad på olika arter också. Förutom djurens spårstämplingar så lärde vi oss också att det är väldigt viktigt att ta vara på andra tecken som djuren lämnat efter sig. Det kan röra sig om urinmarkeringar, avföring, löpblod och kraftmarkeringar. Alla individer utmärker sig nämligen inte på samma sätt. En alfantik, alfahanne, hanvalp, tikvalp urinerar till exempel på olika sätt.

Att det inte alltid går att se skillnad mellan alla dessa olika typer är förstås helt naturligt, men det är åtminstone något att ha i åtanke när man försöker läsa av vad det är för individ man spårar. Vi fick också lära oss de tre kriterierna man använder sig utav när man söker antalet individer och dessa är: art, spårens ålder och riktning. Något som också är viktigt att tänka på är att spåra längre sträckor för att vara säker, helst minst tre kilometer.

VIKTIGT ÄR OCKSÅ att veta att vargen, liksom många andra djur, rör sig på det sätt som är minst energikrävande. Det gör att de i största möjliga mån försöker använda sig av varandras spår men även av våra vägar, skoterspår och stigar. En spårlopp betyder således inte alltid att det bara varit ett enda djur som gått i löpan utan det kan vara mångdubbelt fler.

Förutom all kunskap som ska tas in under kursens tre dagar så finns något annat vid sidan om som är minst lika trevligt. Det är gemenskapen som infinner sig när alla samlas runt elden för att tina frusna händer och fossingar och termoskaffet sprider en välbehaglig doft.

Är det något man tänker på så här i efterhand om själva spårningen så är det att det är betydligt svårare än vad jag trodde från början. Men Mats Rapp och Åke Aronson berömmar Svenska Rovdjursförbundet spårare efter att det visat sig att vi står för hela två tredjedelar av alla kvalitetssäkrade spårningar. Det är naturligtvis ett mycket gott betyg, inte minst med tanke på hur stort antal spårare vi har jämfört med andra organisationer.

SIST MEN INTE minst vill jag rikta ett stort tack till både ledare, arrangörer och även alla deltagare som gör denna händelse till en av årets höjdpunkter!

Kursdeltagaren Karolina Granath